

1

```
10 REM *** WELCOME SCREEN ***
20 POKE 53281,0:POKE 53280,3
30 PRINT "{CLR}{WHT}{12 CSR DWN}"
40 PRINT "{7 SPACES}THE IMPOSSIBLE FORTRESS"
50 PRINT "{7 SPACES}A GAME BY WILL MARVIN"
60 PRINT "{9 SPACES}AND MARY ZELINSKY"
70 PRINT "{2 CSR DWN}"
80 PRINT "{7 SPACES}(C)1987 RADICAL PLANET"
90 GOSUB 4000
95 GOSUB 4500
10
```

MOJE MÁMA BYLA PŘESVĚDČENÁ, že umřu mladý. Na jaře roku 1987, jen několik týdnů po mých čtrnáctých narozeninách, začala dělat noční ve Food Worldu, protože za pozdní směnu platili dolar na hodinu navíc. Spal jsem sám v prázdném domě, zatímco moje máma markovala potraviny a trápila se všemi těmi hroznými věcmi, které by se mohly stát: Co když se zadusím kuřecím nugetem? Co když uklouznu ve sprše? Co když zapomenu vypnout sporák a dům vybuchne a promění se v ohnivě peklo? Každý večer v deset hodin mi volávala, aby se ujistila, že jsem si udělal domácí úkoly a zamknul vchodové dveře, a někdy po mně chtěla, abych otestoval detektory kouře, jen tak pro jistotu.

Cítil jsem se jako nejšťastnější kluk v deváté třídě. Moji přátelé Alf a Clark přicházeli každý večer, chtívi oslavit mou čerstvě nabytou svobodu. Celé hodiny jsme sledovali televizi, po galonech mixovali

mléčné koktejly, cpali se plněným pečivem a pizza bagely, dokud nám nebylo blbě. Hráli jsme maratony her Risk a Monopoly, které se vlekly celé dny a vždycky skončily tak, že jeden vztekly poražený shodil herní desku ze stolu. Hádali jsme se o hudbě a filmech; vedli jsme vášnivé debaty nad tím, kdo by zvítězil ve rvačce: Rocky Balboa, nebo Freddy Krueger? Bruce Springsteen, nebo Billy Joel? Magnum, nebo T. J. Hooker, nebo MacGyver? Každý večer se zdál být jako pyžamová party, a já si vzpomínám, že jsem si myslel, že tyhle dobré časy nikdy neskončí.

Ale pak Playboy zveřejnil fotografie hostesky z *Kola štěstí* Vanny White, já se střemhlav zamiloval a všechno se začalo měnit.

Alf ten časopis objevil jako první a pak sprintoval celou cestu od Zelinského novinového stánku, aby nám o tom řekl. Seděl jsem s Clarkem na pohovce ve svém obýváku, sledovali jsme MTV Top 20 Video Countdown, když tu Alf prolétl vchodovými dveřmi.

„Na obálce je její zadek,“ lapal po dechu.

„Čí zadek?“ otázal se Clark. „Jaká obálka?“

Alf se bez dechu zhroutil na pohovku a rukama si svíral boky. „Vanna White, *Playboy*. Jen jsem viděl jeden výtisk, ale její zadek je na obálce!“

To byla mimořádná zpráva. *Kolo štěstí* bylo jedním z nejpobulárnějších televizních pořadů a moderátorka Vanna White byla chloubou našeho národa, provinční dívka z Myrtle Beach, která vystřelila ke štěstí a slávě otáčením písmen v hádankách se slovy. Zprávy o fotkách z *Playboye* se již dostaly na titulky bulvárních plátků v supermarketech: ŠOKOVANÁ A PONÍŽENÁ VANNA prohlásila, že EXPLICITNÍ SNÍMKY byly pořízeny před lety, a zcela rozhodně ne pro stránky *Playboye*. Podala žalobu na 5,2 milionu dolarů, aby byla zastavena jejich publikace, a nyní – po měsících fám a spekulací – byl časopis konečně na novinových stáncích.

„Je to ta nejfantastičtější věc, jakou jsem kdy viděl,“ pokračoval Alf. Vylezl na židli a napodobil Vanninu pózu na obálce. „Sedí na paprapetu, takhle? A naklání se ven. Jako by kontrolovala počasí? Jenže na sobě nemá kalhotky!“

„To není možné,“ řekl Clark.

Všichni tři jsme žili ve stejném bloku a v průběhu let jsme zjistili, že Alf má sklony k přehánění. Jako tehdy, když tvrdil, že Johna Lennona zavraždili kulometem. Na střeše Empire State Building.

„Přísahám na život svojí matky,“ řekl Alf a pozvedl svou ruku k Bohu. „Pokud lžu, může ji přejet kamion.“

Clark mu škrubnutím paži položil. „Takové věci bys neměl říkat,“ řekl. „Tvoje máma má štěstí, že je ještě naživu.“

„Fajn, tvoje matka je jako McDonald’s,“ odsekl Alf. „Uspokojuje miliardy a miliardy zákazníků.“

„Moje matka?“ otázal se Clark. „Proč do toho taháš moji matku?“

Alf mu skočil do řeči. „Tvoje matka je jako hokejový gólman. Mění si chrániče po třech periodách.“ Měl encyklopedické znalosti vtipů na téma „Tvoje matka“, a ty vypouštěl při sebemenší provokaci. „Tvoje matka je jako japonská steaková restaurace –“

Clark mrštil polštářem přes celý obývací a zasáhl Alfa přímo do hlavy. Rozzuřený Alf jej hodil zpět dvakrát tvrději, minul Clarka a překotil mou sklenici s Pepsi. Perlivá pěna a soda vyšpláchly na celý koberec.

„Kurva!“ vykřikl Alf a usilovně se snažil ten nepořádek uklidit. „Omlouvám se, Billy.“

„To je v pohodě,“ řekl jsem. „Prostě si urvi pár papírových ubrousků.“

Nemělo smysl dělat z toho vědu. Nebylo tomu tak, že bych se chystal nahradit Alfa a Clarka partou nových a ohleduplnějších kamarádů. Před devíti měsíci jsme všichni tři dorazili na střední školu a sledovali, jak se naši spolužáci vrhají na sport nebo do klubů nebo

kroužků. Přesto jsme tak nějak kroužili okolo nich a vlastně nikam nezapadali.

Byl jsem nejvyšší kluk v deváté třídě, ale nebyl jsem vysoký v tom dobrém smyslu; potácel jsem se školou jako mládě žirafy, s vyhublýma nohama a vytáhlými pažemi, čekajícími, až je vyplní zbytek mého těla. Alf byl menší, podsaditější, upocenější a prokletý stejným jménem jako nejoblíbenější mimozemšťan v televizi – metr vysoká loutka s vlastním sitkomem na NBC. Jejich vzájemná podobnost byla prapodivná. Oba Alfové byli stavěni jako trollové, s velkými nosy, očima jako korálky a nepořádnými hnědými vlasy. Dokonce i naši učitelé žertovali, že jsou to dvojčata.

Přesto, navzdory všem našim očividným chybám, jsme Alf a já věděli, že jsme na tom lépe než Clark. Ten se každé ráno vykulil z postele a vypadal jako idol ženských srdcí z časopisu *TigerBeat*. Byl vysoký a svalnatý, s vlnitými blond vlasy, hlubokýma modrýma očima a dokonalou kůží. Dívky v obchoďáku sledovaly Clarka, jak přichází, a zíraly s otevřenou pusou, jako by byl River Phoenix nebo Kiefer Sutherland – dokud se nedostaly dost blízko na to, aby upozorovaly Pařát, a pak rychle odvrátily zrak. Zrůdná vrozená vada spojila prsty Clarkovy levé ruky do růžových, jakoby krabích kleští. Ruka byla v podstatě nepoužitelná – mohl ji přimět, aby se otvírala a zavírala, nebyla ale dost silná na to, aby s ní zvedl cokoliv většího a těžšího než časopis. Clark přísahal, že hned jak mu bude osmnáct, najde si doktora, aby mu ji odřezal, i kdyby to stálo milion babek. Do té doby procházel životem s hlavou skloněnou a Pařátem zastrčeným v kapse a vyhýbal se pozornosti. Věděli jsme, že Clark je odsouzen k životu v celibátu – že nikdy nebude mít skutečnou dívku z masa a kostí –, a tak potřeboval *Playboy* s Vannou White víc než kdokoliv jiný.

„Je na prostřední dvojstraně?“ zeptal se.

„Nevím,“ řekl Alf. „Zelinsky to má na regálu za pokladnou. Vedle cigaret. Nemohl jsem se k tomu ani přiblížit.“

„Tys to nekoupil?“ zeptal jsem se já.

Alf si odfrkl. „Jistě, prostě jsem přišel k Zelinskému a požádal ho o *Playboy*. A balení plechovek piva. A taky trubičku na crack, protože proč ne? Zbláznil ses?“

Všichni jsme věděli, že koupě *Playboye* nepřichází v úvahu. Už dost těžké bylo koupit si rockovou hudbu, s tím, jak Jerry Farwell varoval před satanistickými vlivy a Tipper Gore upozorňoval rodiče na explicitní texty. Žádný prodavač v Americe neprodá *Playboy* čtrnáctiletému klukovi.

„Howard Stern tvrdí, že ty fotky jsou fantastické,“ vysvětlil Clark. „Říkal, že je vidět obě kozy hodně zblízka. Bradavky, mlékovody, všecko.“

„Mlékovody?“ zeptal jsem se.

„*MlékoVody*, s V,“ opravil se Clark.

„Ty červené kruhy okolo bradavek,“ vysvětlil Alf.

Clark zakroutil hlavou. „To jsou prsní dvorce, hňupe. Mlékovod je ta dutá část bradavky. Odkud stříká mléko.“

„Bradavky nejsou duté,“ řekl Alf.

„Ale jistěže jsou,“ řekl Clark. „Proto jsou citlivé.“

Alf si vytáhl tričko a odhalil svou ochablou hrud' a břicho. „A co moje? Jsou *moje* bradavky duté?“

Clark si zastínil oči. „Dej to pryč. Prosím tě.“

„Já nemám duté bradavky,“ trval na svém Alf.

Oba se pokaždé přetahovali, aby dokázali, kdo z nich toho ví víc o dívkách. Alf si vymáhal autoritu, protože měl tři starší sestry. Clark měl všechny své informace z *ABZ lásky*, podivné dánské sexuální příručky, kterou našel zahrabanou v otcově šuplíku se spodním prádlem. Já jsem nechtěl soupeřit ani s jedním z nich. Všechno, co jsem věděl, bylo to, že nevím nic.

Nakonec se hodiny přetočily na půl osmou a začínalo *Kolo štěstí*. Alf a Clark se stále přeli o mlékovody, a tak jsem zvýšil hlasitost televize až na maximum. Protože jsme měli celý dům pro sebe, mohli jsme být hlasití a hluční, jak jsme jen chtěli.

„Prohlédněte si tohle studio, plné atraktivních cen. Báječné a vzrušující zboží!“ Každá epizoda začínala stejně; tím, že moderátor Charlie O’Donnell předvedl největší poklady toho večera. „Cesta kolem světa, nádherné švýcarské hodinky a zcela nová vířivka jacuzzi! Přes osmdesát pět tisíc dolarů v cenách čeká jen na to, aby je někdo vyhrál v *Kole štěstí!*“

Kamera švenkla na výstavní místnost plnou zavazadel a hausbótů a kuchyňských robotů. Zboží předváděla ta nejlepší cena ze všech, samotná Vanna White, s výškou 168 cm, vážící 52 kg a přikrytá pláštěm z kožešiny činčily za 12 000 dolarů. Alf a Clark přestali s hašteřením a všichni jsme se nahnuli blíž k obrazovce. Vanna byla bezpochyby ta nejkrásnější dívka v Americe. Jistě, mohli byste namítnout, že Michelle Pfeifferová má hezčí oči a Kathleen Turnerová lepší nohy a Heather Locklearová nejlepší tělo celkově. Ale my jsme uctívali u oltáře Dívky Odvedle. Vanna White měla čistotu a nevinnost, což ji vyzdvihovalo nad ostatní.

Clark se posunul blíž ke mně a poklepal mi na koleno Pařátem. „Zítřka jdu k Zelinskému,“ řekl. „Chci tu obálku vidět na vlastní oči.“

Řekl jsem „půjdu s tebou“, ale ani na chvíli jsem nespustil oči z obrazovky.

2

```
200 REM *** ESTABLISHING DIFFICULTY ***
210 PRINT "{CLR}{15 CSR DWN}"
220 PRINT "SELECT SKILL LEVEL"
230 PRINT "EASY-1 NORMAL-2 EXTREME-3"
240 INPUT "YOUR CHOICE? ";SL
250 IF SL<1 OR >3 THEN GOTO 200
260 IF SL=1 THEN PK=10
270 IF SL=2 THEN PK=15
280 IF SL=3 THEN PK=20
290 RETURN
10
```

ŽILI JSME VE WETBRIDGE, pět mil západně od Staten Islandu, v geografické oblasti známé sólovým bavičům jako Podpaží New Jersey. Měli jsme továrny a ropné rafinerie, špinavé řeky a dopravní zácpy, na sobě nahuštěné rodinné domy a spoustu katolických kostelů. Pokud jste něco chtěli koupit, museli jste jít do „centra“, části složené ze dvou bloků rodinných obchůdků, sousedící s vlakovou stanicí. Centrum mělo cyklistický obchod, zverimex, cestovní kancelář a půl tuctu obchodů s oblečením. Všechny tyhle podniky vzkvétaly v padesátých a šedesátých letech, ale roku 1987 pomalu a tvrdšíjše ukončovaly svou činnost, vyzdímané konkurencí všech těch nových nákupních center. Skoro každý den jsem měl možnost hnát se na svém kole po chodnících, protože tam nebyli žádní zákazníci, kteří by mi zatarasili cestu.

Zelinského obchod s psacími stroji a kancelářským zbožím byl jediným obchodem ve městě, kde se prodával *Playboy*. Byl umístěn naproti vlakové stanici na Obchodní ulici, ve dvouposchodové cihlové budově se starožitnými psacími stroji za okny. Přístřešek nad vchodem inzeroval „Manuální * Elektrické * Pásky * Opravy,“ ale většina Zelinského zisku pocházela ze stojanu s novinami těsně za vchodovými dveřmi. Prodával cigarety a noviny a horkou kávu dojíždějícím, spěchajícím na své ranní vlaky.

Nechali jsme kola na hromadě na chodníku a Clark šel dovnitř, aby potvrdil Alfův příběh. Objevil se o pár chvil později, se zrudlou tváří a napůl omráčeným pohledem.

„Viděls to?“ zeptal jsem se. „Jsi v pořádku?“

Clark přikývl. „Je to na stojanu za pokladnou. Přesně jak říkal.“

„A na obálce je její zadek,“ dodal Alf.

„A na obálce je její zadek,“ přiznal Clark.

Zmáčkli jsme se na lavičce, abychom probrali strategii. Bylo půl čtvrté odpoledne a být venku bylo příjemné; byl to dosud nejteplejší den roku, a léto bylo za rohem.

„Už jsem to celé vykoumal,“ řekl Alf. Mrkl okolo, aby se ujistil, že vzduch je čistý. „Najmeme někoho, aby to koupil.“

„Najmeme někoho?“ otázal jsem se.

„Časopis stojí čtyři dolary a my potřebujeme tři výtisky. Takže to je celkem dvanáct babek. Ale my někomu zaplatíme dvacet babek, aby je koupil. My získáme *Playboye*, oni si nechají osm dolarů zisku. Za pouhou koupi časopisů!“

Alf mluvil, jako by zosnoval brilantní plán na krádež zlata z Fort Knox. Ale když jsme se s Clarkem rozhlédli po Hlavní ulici, viděli jsme jen mámy tlačící kočárky a nějaké staré lidi čekající na autobus.

„Nikdo z těch lidí nám nepomůže,“ řekl jsem.

„Nikdo z těchto lidí,“ opravil mě Alf, přičemž kladl důraz na patřičné místo. „Jen potřebujeme být trpěliví, než se naskytne ta správná osoba. Operace Vanna je o trpělivosti.“

Alf byl mozkiem veškerých našich nejlepších kousků, jako třeba operace Velký hlt (v jejímž rámci jsme kradli hudební kazety s využitím skoro dvoulitrových kelímků na limonádu ze 7-Eleven), a operace Královská hromada (v jejímž rámci jsme zničili školní záchodky s využitím petard M-80).

Vzrušovalo ho porušování pravidel a napadání autorit, takže když si dal do hlavy nějaký cíl, usiloval o jeho dosažení celé týdny se zarpulitým odhodláním. Bylo jen otázkou času, varovala má matka, než Alfa zavrou, nebo bude mrtvý.

Seděli jsme namačkání na lavičce, sledovali auta, ubírající se Obchodní ulici, a pečlivě zkoumali každého chodce. Všichni jsme se shodli na tom, že potřebujeme muže – to byl ale problém, protože ve Wetbridge v půl čtvrté odpoledne žádní muži na ulici nebyli. Všichni byli zaneprázdněni prací. Kdykoliv se naskytl nějaký muž, vymysleli jsme si důvod na jeho vyloučení:

„Vypadá příliš mladě.“

„Vypadá příliš staře.“

„Vypadá jako lakomec.“

„Vypadá jako farář v utajení.“

Tohle byl znovu Alf – jeho rodina byla katolická a on nás vždycky varoval před faráři v utajení, svatými muži, kteří si oblékali civilní oblečení a střežili Wetbridge, vyhledávající potíživosty. Spolu s Clarkem jsme mu řekli, že to je hovadina; o „farářích v utajení“ se nezmiňoval žádný slovník ani encyklopedie, ani žádná kniha v knihovně. Alf trval na tom, že toto utajování je záměrné; tvrdil, že faráři v utajení žijí ve stínu, zcela anonymně, na přísný příkaz Vatikánu.